

det; thi i Løbet af Tiden fra Enevælden til 1805 gik Skovprocenten ned med 25, og det var da ikke mærkeligt, at man fra det offentlige Side blev ængstelig for, at man skulde faa Landet fuldstændig klædt af for Skov.

Det var Anledningen til, at man fik Fredskovsforpligtelse lagt paa. Men den Pligt er jo ikke saaledes indrettet, at den i og for sig i stort Omfang fratager Ejeren fri Raadighed over sin Skov. Den, der ved Arv, Gave eller ved Ægteskab kommer i Besiddelse af en saadan Skov, paa hvilken der hviler Fredskovsforpligtelse, kan fremdeles hugge i Skoven, naar han ikke forhugger den eller ligefrem hugger den om. Det forstlige Tilsyn kan ikke komme og paabyde ham noget som helst. Men den, der køber en Skov, kan i de første 10 Aar efter Købet ikke hugge til andet end eget Forbrug og til Godsets Forbrug, uden at han skal have det, han vil hugge, anvist fra Statens tilsynsførende med Skovene.

Jeg maa derfor mene, at dette uden videre at hæve Loven om Mark- og Vejfred, for saa vidt angaar Fredskovene, maa være højst betænkeligt, og jeg kan ikke se andet end, at det er et Indgreb i Ejendomsretten, som man maa være i yderste Grad betænkelig ved. Jeg kan sige for mit Partis Vedkommende, at vi ikke kan gaa med til saa omfattende Regler om dette Forhold.

Det hedder i Lovforslaget, at Ejeren af en saadan Skov kan af Fredningsnævnet faa Lov til at faa Forbudt, at Publikum færdes i Skoven, just lige op ad hans Hus; og der staar i Bemærkningerne, at naar ganske særlige Grunde taler derfor, hvorved man særlig har tænkt paa, at Hensynet til Skovejeren og Hensynet til hans Betjente og til Privatlivets Fred kan gøre det ønskeligt, at de i Nærheden af Boligen liggende Dele af Fredskoven kan spærres for den almindelige Færdsel, altsaa skal en Skovejer, som bor i sin Skov, eller har Tjenestemænd, der bor i Skoven, pro primo finde sig i, at Skoven lukkes op, saa at Folk kan gaa og kige ind ad hans Vinduer; og derpaa kan han henvende sig til Fredningsnævnet, som da kan bestemme, hvor meget Ejeren skal have at røre sig paa paa sin egen Jord. Det er ganske vist at gaa den private Ejendomsret meget nær; jeg synes ikke godt, man kan

mene, at det kan være tilstrækkeligt overvejet, inden det er ført i Pennen.

Vi maa endvidere ikke glemme, at alle de Skove, for hvilke man har paataget sig Fredskovsforpligtelse, det er navnlig saadanne Skove, der er plantet med Statstilskud, ofte smaa Arealer paa 2—3—4 Tdr. Land, som ligger tæt ved Boligen. Skal de nu pludselig aabnes for Almenheden, saa at enhver kan gaa ind i deres Skov lige op ad Ejers Bolig? Det forekommer mig at være en Lovgivning, som er for nærgaaende overfor Privatlivets Fred. Der er sikkert ingen af dem, der har paataget sig Fredskovsforpligtelsen, der har tænkt, at det skulde medføre andet og mere, end at de skulde undergive sig det forstlige Tilsyn, for saa vidt de vilde hugge i Skoven udover en vis Grænse; ingen af dem har vist tænkt sig, den Gang de plantede Skoven, at de skulde miste det, som Loven om Mark- og Hegnsfred sikrede dem. Derfor forekommer det mig at være en for vidtgaende Bestemmelse.

Jeg er enig i, at man ikke kan spørre det store Publikum ude fra Skovene. Det vilde raabe til Himlen, hvis man vilde lukke Dyrehaven af for Befolkningen, den Skov, som maaske er Europas smukkeste Park. Men det er der jo heller ikke Tale om; og der er jo en hel Række af Skovejere, der har været villige til at lukke deres Skove op, saa Folk kan faa Lov til at gaa derinde. Jeg synes, at man meget mere skulde stimulere Skovejerne til at gøre det ved at lade dem faa smaa Fordele ved at lukke deres Skove op — for saa Dagen efter at faa Lov til at samle det Papir op, som Folk har smidt paa deres Ejendom!

Jeg maa derfor sige, at et saa stærkt Indgreb i den private Ejendomsret kan jeg for mit Vedkommende lige saa lidt som mit Parti gaa med til. Jeg ved meget vel, at der er Jurister, som hævder, at fra ældgammel Tid havde Folket Lov til at færdes i Skovene. Det er vist ogsaa rigtigt, at fra gammel Tid laa Skovene hen som Almindinge; men Staten tilegnede sig dem efterhaanden, og de blev fordelt til de Byer, som var i Ejerlag sammen. Og siden er de blevet udskiftet, Ejendomsretten til Skovene gik over til den enkelte. Og saa er Loven af 1872 om Mark- og Vejfred ogsaa givet for dem.